

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความรู้ ทักษะเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความรู้ และทักษะเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง นักเรียนชายในโรงเรียนชายกับนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษา และนักเรียนหญิงในโรงเรียนสตรีกับนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษา ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน เป็นนักเรียนชายในโรงเรียน จำนวน 93 คน นักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษาจำนวน 93 คน รวมเป็นนักเรียนชาย 186 คน และเป็นนักเรียนหญิงในโรงเรียนสตรีจำนวน 107 คน นักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาจำนวน 107 คน รวมเป็นนักเรียนหญิง 214 คน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งสิ้น 400 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป เอส ที เอส เอช เอกซ์ (SPSSX-Statistical Package for the Social Science X) ของสถาบันคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา รองลงมาอาศัยอยู่กับญาติ การศึกษาของผู้ที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วยส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า รองลงมาจบการศึกษาระดับปริญญาตรี การศึกษาของบิดาส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมาจบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า การศึกษาของมารดาส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า รองลงมาจบการศึกษาระดับปริญญาตรี อาชีพของบุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย รองลงมา

รองลงมาประกอบอาชีพรับราชการ อาชีพของบิดาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย รองลงมาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว อาชีพของมารดาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย รองลงมา เป็นแม่บ้าน นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยรู้จักกับบุคคลที่เคยเป็นโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ สำหรับแหล่งข่าวสาร ข้อมูลที่นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับ เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์คือ วารสารหรือนิตยสารทั่วไป รองลงมาคือ โทรทัศน์

2. ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์

2.1 นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ โดยส่วนรวมอยู่ในระดับต่ำกว่า เกณฑ์ขั้นต่ำ ($\bar{X} = 19.10$) โดยนักเรียนร้อยละ 2.00 มีความรู้ระดับดี นักเรียนร้อยละ 12.76 มีความรู้ระดับปานกลาง นักเรียนร้อยละ 38.00 มีความรู้ระดับผ่าน เกณฑ์ขั้นต่ำ และนักเรียนร้อยละ 47.25 มีความรู้ระดับต่ำกว่า เกณฑ์ขั้นต่ำ ข้อที่นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์อยู่ในระดับที่ต่ำกว่า เกณฑ์ขั้นต่ำ มีจำนวน 20 ข้อ ดังนี้

1. โรคติดต่อเกิดจากเชื้อชนิดใด
2. โรคติดต่อในข้อใดที่จัดว่าเป็นโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์
3. ปัจจุบันประเทศไทยมีนโยบายเกี่ยวกับการควบคุมผู้ป่วยโรคเอดส์ เข้าประเทศโดยวิธีใด
4. ข้อใดกล่าวไว้ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคหูดหงอนไก่
5. โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ชนิดใดที่ทำให้ผู้ป่วย เป็นหมันได้
6. อาการ เป็นแผลขนาดประมาณ 1-3 เซนติเมตร ขอบแผลแข็ง กดไม่เจ็บ อาจ เป็นอาการของโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ชนิดใด
7. ผิวหนัง เป็นผื่น แต่ไม่คัน เป็นอาการของโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ ชนิดใด
8. คณะกรรมการระหว่างประเทศ กำหนด เรียกชื่อ เชื้อโรคเอดส์ ว่าอะไร
9. การหยอดตาให้แก่ทารกแรกเกิดด้วยซิลเวอร์ไน เครท เป็นการ ป้องกันการติดเชื้อของโรคใด

10. โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในข้อใดที่ติดต่อได้โดยไม่ต้องมีเพศสัมพันธ์กับผู้ป่วย
11. โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ชนิดใดที่มีเชื้อโรคคือยามากที่สุด
12. คนทั่วไปนิยมเรียกโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ชนิดใดว่า "สีมะม่วง"
13. ข้อใดไม่ใช่อาการของโรคเชื้อราในช่องคลอด
14. ในกลุ่มรุกร่วมเพศชาย มีการแพร่กระจายของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ชนิดใดมากที่สุด
15. ผู้ป่วยโรค เอคส์ส่วนใหญ่มีโอกาสป่วย เป็นโรคแทรกซ้อนชนิดใดมากที่สุด
16. โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในข้อใดที่เกิดจากเชื้อปรสิต
17. โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในข้อใดที่เกิดจากเชื้อรา
18. แหล่งบริการทางสาธารณสุขใดรับตรวจและรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะ
19. ปัจจุบันประเทศไทยได้กำหนดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ต้องรายงานต่อกระทรวงสาธารณสุขไว้กี่ชนิด
20. อาการแสบร้อนและคันบริเวณที่สัมผัสกับเชื้อโรค ต่อมาปรากฏเป็นตุ่มน้ำใส ๆ เป็นอาการเริ่มแรกของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ชนิดใด

2.2 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยส่วนรวมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงพบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อเปรียบเทียบ เป็นรายข้อพบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 14 ข้อ ดังนี้

1. โรคติดต่อในข้อใดที่จัดว่าเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
2. อาการเป็นแผลขนาดประมาณ 1-3 เซนติเมตร ขอบแผลแข็ง กดไม่เจ็บ อาจเป็นอาการของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ชนิดใด
3. ผิวหนังเป็นผื่น แดงคัน เป็นอาการของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ชนิดใด

4. คนทั่วไปนิยม เรียกโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ชนิดใดว่า "สีมะม่วง"
5. ข้อใดไม่ใช่อาการของโรค เชื้อราในช่องคลอด
6. โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ในข้อใดที่เกิดจาก เชื้อปรสิต
7. โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ในข้อใดที่เกิดจาก เชื้อรา
8. เชื้อโรคนชนิดใดที่สามารถป้องกันได้ด้วยสบู่และน้ำทันที หลังจากที่ร่วมเพศแล้ว
9. ข้อแตกต่างระหว่างหูดหงอนไก่กับหูดข้าวสุกคือข้อใด
10. โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ชนิดใดที่สามารถตรวจ เชื้อได้โดยการตรวจ เลือด
11. โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ชนิดใดที่มีสถิติผู้ป่วยมากที่สุด
12. อาการต่อไปนี้ เป็นอาการของโรคใด มีหนอง เป็นบูลใสหรือขุ่น ๆ
13. นอกจากแพทย์แล้ว บุคคลใดบ้างที่มีคุณสมบัติจะทำการวินิจฉัย และให้การบำบัดโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์
14. ผู้ป่วยที่มีหนองไหลจากท่อน้ำสสาวะ ถ่ายปัสสาวะลำบากเพราะปวด เป็นอาการของโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ชนิดใด

2.3 เมื่อ เปรียบ เทียบความรู้ เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนชายในโรงเรียนชายกับนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษามีความรู้ เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ดีกว่านักเรียนชายในโรงเรียนชาย เมื่อ เปรียบ เทียบ เป็นรายข้อพบว่านักเรียนชายในโรงเรียนชายกับนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษามีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์แตกต่างกันจำนวน 9 ข้อ ดังนี้

1. ข้อใดกล่าวไว้ไม่ถูกต้อง เกี่ยวกับโรคหูดหงอนไก่
2. คณะกรรมการระหว่างประเทศ กำหนดเรียกชื่อ เชื้อโรคเอดส์ว่าอะไร
3. ในกลุ่มรักร่วม เพศชาย มีการแพร่กระจายของโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ชนิดใดมากที่สุด

4. ผู้ป่วยที่เป็นโรคแผลริมอ่อน หากปล่อยไว้จนลุกลามจะทำให้เกิดอาการอย่างไร
5. การให้สุขศึกษาที่เหมาะสมที่สุดแก่ประชาชน เกี่ยวกับโรค เอดส์ คือข้อใด
6. โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ชนิดใดที่สามารถตรวจ เชื้อได้โดยการตรวจ เฝือก
7. นักเรียนจะช่วยควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ในหมู่ นักเรียนด้วยกันได้อย่างไร
8. โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์หมายความว่าอย่างไร
9. วิธีป้องกันโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ที่ดีที่สุดคือข้อใด

2.4 เมื่อ เปรียบ เทียบความรู้ เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์โดยส่วนรวมระหว่างนักเรียนหญิงในโรงเรียนสตรีกับนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อ เปรียบ เทียบ เป็นรายข้อพบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนสตรีกับนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษามีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 ข้อ ดังนี้

1. โรคที่เกิดจากเชื้อชนิดใด
2. โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ชนิดใดที่มีสถิติผู้ป่วยมากที่สุด

3. ทักษะเกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์

3.1 นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีทักษะเกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์โดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X} = 2.96$) สำหรับข้อที่นักเรียนมีทักษะเกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์อยู่ในเกณฑ์ดีมาก มีจำนวน 5 ข้อ ดังนี้

1. เป็นเรื่องน่าอายที่ผู้ป่วย เป็นโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ต้องไปพบแพทย์
2. ผู้ที่สำส่อนทาง เพศมีโอกาสติดเชื้อโรค เอดส์ได้ง่าย
3. การป่วย เป็นโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่ซื้อยากินเองก็หาย

4. การปรึกษาแพทย์ เมื่อป่วย เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นเรื่องจำเป็น
5. การป่วย เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไม่ต้องรักษาปล่อยให้หายเองได้

3.2 เมื่อ เปรียบ เทียบทัศนคติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยส่วนรวมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนชาย เมื่อ เปรียบ เทียบ เป็นรายข้อพบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีทัศนคติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แตกต่างกันจำนวน 11 ข้อ ดังนี้

1. ข้อสังเกตว่าหญิงโสเภณีอาจ เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์คือจับตัวแล้วตัวร้อน
2. เพศชาย เป็นฝ่ายแพร่เชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิง
3. เมื่อป่วย เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ห้ามกินหูดลามและสาเก
4. ส้วมสาธารณะ เป็นแหล่งสำคัญในการแพร่เชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
5. โรคเอดส์มัก เป็นกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเท่านั้น
6. การไปพบแพทย์ เพื่อตรวจรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์พึงกระทำต่อเมื่อมีอาการ
7. ผู้ชายที่ป่วย เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นเรื่องธรรมดา
8. การไปรับการรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นเรื่องที่ต้องปิดบัง
9. ผู้ที่สำส่อนทางเพศมีโอกาสติดเชื้อโรคเอดส์ได้ง่าย
10. การป่วย เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับยาเกินเองก็หาย
11. การป่วย เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไม่ต้องรักษาปล่อยให้หายเองได้

3.3 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยส่วนรวม ระหว่างนักเรียนชายในโรงเรียนชายกับนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษาพบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบ เป็นรายข้อพบว่า นักเรียนชายในโรงเรียนชายกับนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษามีทัศนคติแตกต่างกัน จำนวน 8 ข้อ ดังนี้

1. ข้อสังเกตว่าหญิงโสเภณีอาจเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ คือ จับตัวแล้วตัวร้อน
2. ผู้ที่คิด เชื่อโรคเอดส์มักเป็นผู้ที่ใช้ของร่วมกับผู้ป่วย
3. เมื่อป่วย เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ห้ามกินจุลฉลาม และสาเก
4. โรคเอดส์ เป็นโรคติดต่อชนิดหนึ่งที่สามารถป้องกันได้
5. ผู้ชายที่ป่วย เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นเรื่องธรรมดา
6. คนที่พูดคุยกับผู้ป่วยโรคเอดส์จะคิด เชื่อโรคเอดส์ได้
7. การที่จะป่วย เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์หรือไม่ขึ้นอยู่กับโชคชะตา
8. การสำส่อนทางเพศ เป็นสาเหตุสำคัญของการป่วย เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

3.4 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ระหว่างนักเรียนหญิงในโรงเรียนสตรีกับนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษา พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบ เป็นรายข้อ นักเรียนหญิงในโรงเรียนสตรีกับนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาพบว่า ไม่แตกต่างกันทุกข้อ

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย เรื่องความรู้และทัศนคติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยอภิปรายเฉพาะประเด็นที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

1.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก เนื้อหาเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ระบุไว้ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 กำหนดให้นักเรียนได้เรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในรายวิชา พ 504 (หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 : 160) เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้เรียนเนื้อหาเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มาแล้ว จึงอาจเกิดการลืมหรือจำผิดพลาดได้ ซึ่งสอดคล้องกับกฎการเรียนรู้ของธอร์นไคค์ (Thronldike อ้างถึงใน กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ 2524 : 185) ที่ว่ากฎแห่งการไม่ใช้ (Law of Disused) เมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้ว ไม่ได้กระทำซ้ำบ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้นั้นไม่คงทนถาวรหรือในที่สุดก็เกิดการลืมจนไม่เรียนรู้เลย และจากการวิจัยของ สมชาย ลักษณ์านุรักษ์ (2527 : 111) พบว่า กลุ่มนักเรียน นักศึกษา ยังไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันกามโรคที่ถูกต้อง นอกจากนี้ลักษณะของสังคมและวัฒนธรรมไทยยังไม่ให้ความกระจ่างและเปิดเผยในเรื่องเพศ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ดีเท่าที่ควร ทั้งยังเห็นว่าเป็นเรื่องน่ารังเกียจ น่าอับอาย จึงอาจทำให้การเรียนการสอนในเรื่องนี้ไม่ค่อยประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากนักเรียนไม่กล้าซักถาม จึงทำให้นักเรียนมีความรู้ต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวาร์เมน (1969 : 588) พบว่านักเรียนประมาณครึ่งหนึ่งมีความรู้ในเรื่องเพศอยู่ในระดับต่ำ และนอกจากนี้ครูอาจขาดความมั่นใจในการสอนเพศศึกษา ดังที่ สุชาติ ไสมประบุร (2525 : 176) กล่าวว่า "ในปัจจุบันแม้ได้มีการบรรจุเพศศึกษาลงในหลักสูตรทั้งในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาหลายแห่งแล้วก็ดี แต่การผลิตครู การเตรียมครู หรือการอบรมครู เพื่อสอนเพศศึกษายังไม่ได้กระทำกันอย่างจริงจัง ทั้ง ๆ ที่การสอนเพศศึกษาเป็นปัญหาที่ยุ่งยากลำบากมากใจ และต้องการเทคนิคหรือวิธีสอนไม่น้อยไปกว่าวิธีอื่น ๆ" จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

1.2 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงพบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2526 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนชายและหญิง มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแหล่งข้อมูลข่าวสาร

ที่นักเรียนทั้งชายและหญิงได้รับส่วนใหญ่มากจากแหล่งเดียวกันคือ โทรทัศน์ วารสารหรือนิตยสารทั่วไป และหนังสือพิมพ์ ประกอบกับนักเรียนชายและหญิงต่างก็ได้รับการเรียนรู้ในเรื่องนี้ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 เช่นเดียวกัน และอยู่ในสิ่งแวดล้อมคล้ายกัน เช่น การศึกษาของบิดามารดาส่วนใหญ่ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงอยู่ในระดับเดียวกัน คือ บิดาจบการศึกษาระดับปริญญาตรี มารดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า ส่วนอาชีพของบิดามารดาส่วนใหญ่ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงประกอบอาชีพเหมือนกันคือ ค้าขาย จากสภาพแวดล้อมที่คล้ายกันย่อมทำให้นักเรียนได้รับความรู้และการอบรมเลี้ยงดูที่คล้ายกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

1.3 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ระหว่าง

นักเรียนชายในโรงเรียนชายกับนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษามีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ดีกว่านักเรียนชายในโรงเรียนชาย ทั้งนี้อาจเนื่องจากการจัดการเรียนการสอนเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในโรงเรียนสหศึกษานั้น ครูผู้สอนจำเป็นต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเฉพาะในด้านเนื้อหาให้มีความเหมาะสมทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ในโรงเรียนสหศึกษา นักเรียนหญิงและนักเรียนชายได้มีการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาอยู่แล้วไปในตัว เนื่องจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียนเอื้อให้นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ส่วนในโรงเรียนชายครูอาจมุ่งเน้นความรู้ในเรื่องนี้เฉพาะบางส่วนที่เกี่ยวกับนักเรียนชาย เป็นสำคัญ ซึ่งหมายความว่า นักเรียนในโรงเรียนสหศึกษาจะได้รับความรู้ในเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กว้างขวางกว่านักเรียนชายในโรงเรียนชาย จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษามีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ดีกว่านักเรียนชายในโรงเรียนชาย

1.4 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ระหว่าง

นักเรียนหญิงในโรงเรียนสตรีกับนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาพบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องจากลักษณะของสังคม ค่านิยมและวัฒนธรรมไทยยังถือว่า เรื่องเพศและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นเรื่องน่ารังเกียจ น่าอับอาย โดยเฉพาะเพศหญิงยิ่งถูกจำกัด ไม่สามารถเรียนรู้ในเรื่องนี้ได้อย่างเปิดเผย ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด ดังนั้นไม่ว่า

นักเรียนหญิงในโรงเรียนสตรีหรือนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาต่างก็มีข้อจำกัด เช่น เดียวกัน และจากงานวิจัยของ ปอมเปียน (2513 : 3711) พบว่า เด็กชายมีลักษณะเปิดเผยที่จะหาความรู้เรื่องเพศศึกษามากกว่าเด็กหญิง ด้วยข้อจำกัดดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนหญิงในโรงเรียนสตรีและนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษามีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

2. ทศนคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

2.1 ทศนคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีทศนคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2526 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีเจตคติเกี่ยวกับเรื่องเพศในทางที่ดีงาม เหมาะสม มีคุณค่าสอดคล้องกับความต้องการและวัฒนธรรมของสังคม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์ (2521 : 117-118) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางการศึกษากับทศนคติต่อความร้ายแรงของกามโรคไม่มีความสัมพันธ์กัน เมื่อพิจารณาถึงข้อมูลทั่วไปของนักเรียนพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับข่าวสาร ข้อมูลเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากวารสารหรือนิตยสารทั่วไปและทางโทรทัศน์ ซึ่งแหล่งข้อมูลเหล่านี้มักจะมุ่งเน้นด้านการเสริมสร้างทศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เป็นสำคัญ นอกจากนี้แล้ว นักเรียนส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดาและไม่เคยรู้จักกับบุคคลที่เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังผลการวิจัยของ สมชาย สักขานุกรักษ์ (2528 : 106) พบว่า ในด้านการเคยได้รับคำแนะนำในการป้องกันกามโรคจากบิดามารดาและครู นักเรียน นักศึกษา มากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับประโยชน์จากคำแนะนำมาก และผลการวิจัยของ ชลอสรี แดงเปี่ยม และ ประยงค์ สัมตระกูล (2526 : 85-93) พบว่า ผู้ที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาและญาติจะมีพฤติกรรมทางเพศที่มีผลต่อการเป็นกามโรคน้อยกว่าผู้ที่พักอาศัยอยู่กับบุคคลและสถานที่อื่น ๆ ด้วยเหตุดังกล่าวจึงอาจทำให้นักเรียนได้รับการถ่ายทอดทศนคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากบุคคลและแหล่งข้อมูลดังกล่าว สุชาติ โสมประยूर (2525 : 47) กล่าวว่า "ทศนคติอาจเกิดขึ้นโดยการได้รับอิทธิพลจากคนอื่น ซึ่งทศนคติในลักษณะเช่นนี้มักจะเกิดขึ้นได้ง่ายสำหรับบุคคลที่มีอิทธิพลของผู้อื่นครอบงำอยู่ก่อนแล้ว ครั้นเมื่อบุคคลเหล่านี้ได้รับการอบรม

สิ่งสอน ปลุกใจ หรือแม้แต่ในการโฆษณาชวนเชื่อก็ตาม ทักษะคิดของผู้อบรม สิ่งสอน หรือผู้ปลุกใจหรือผู้โฆษณาชวนเชื่อ ก็จะถ่ายทอดมายังบุคคลเหล่านั้นได้โดยไม่รู้ตัว" จากเหตุผลดังกล่าวทำให้นักเรียนมีทัศนคติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อยู่ในเกณฑ์ดี

2.2 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีทัศนคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ดีกว่านักเรียนชาย ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เปรมสุข สระแก้ว (2528 : 75) พบว่า นักศึกษาหญิงมีเจตคติทางสุขภาพดีกว่านักศึกษาชาย และผลวิจัยของชชนวนทอง สือสุวรรณ (2521 : 54) พบว่า พฤติกรรมสุขภาพด้านเจตคติทางสุขภาพระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของเพศหญิง มักถูกอบรมให้เป็นเพศที่สงบ เสงี่ยม เรียบร้อย รักนวลสงวนตัว ซึ่งเป็นลักษณะกุลสตรีไทย โดยเฉพาะเรื่องเพศแล้วยิ่งเป็นเรื่องที่เพศหญิงได้รับการอบรมให้อยู่ในกรอบประเพณี ค่านิยมและวัฒนธรรมอย่างเคร่งครัด ดังที่ประภา เพ็ญสุวรรณ (2520 : 67) กล่าวถึงลักษณะทางเพศของประชากรที่มีต่อเจตคติไว้ว่า ลักษณะของประชากรบางอย่างมีผลต่อเจตคติ เช่น เพศ พบว่า เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงมากกว่าเพศชาย ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากวัฒนธรรม ซึ่งผู้หญิงมักเป็นผู้ชอบประณีประนอมมากกว่าเพศชาย และจากข้อมูลทั่วไปของนักเรียนพบว่า นักเรียนชายเคยรู้จักกับบุคคลที่เคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนหญิง และนักเรียนชายบางส่วนเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ด้วย อีกทั้งนักเรียนชายมีทัศนคติเรื่องการมีสัมพันธ์ทางเพศกับหญิงอาชีพพิเศษว่าเป็นเรื่องธรรมดา และเป็นลักษณะของลูกผู้ชาย ดังผลการวิจัยของ นพพร พานิชกุล (วารสารรามคำแหง 2523 : 274) พบว่า นักเรียนชายมีความคิดเห็นในเรื่องบุคลิกภาพของความเป็นผู้ชายว่า ลูกผู้ชายสมควรจะดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เที่ยวผู้หญิงโสเภณี และเล่นการพนันเป็นบ้างเพื่อการออกสังคม และยังสอดคล้องกับการวิจัยของ ชลอศรี แดงเปี่ยม และประยงค์ สัมตระกูล (2526 : 142) พบว่า เด็กชายวัยรุ่นจำนวนร้อยละ 85.95 เคยมีสัมพันธ์ทางเพศกับหญิงอาชีพพิเศษและบุคคลที่สำสอนทางเพศ และผลการวิจัยของ จุไรรัตน์ จรรย์แสง (2527 : 33) พบว่า ผู้ป่วยที่มารับการตรวจรักษาทางโรคที่สถานีอนามัยนางเลิ้ง ร้อยละ 52.33 อยู่ในกลุ่มอายุ 15-19 ปี และเป็นการมีสัมพันธ์ทางเพศเป็นครั้งแรก จะเห็นได้ว่า เพศชายมักมีความเชื่อและค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง ประกอบกับเคยประสบกับการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เองด้วย

จึงอาจทำให้นักเรียนชายมีทัศนคติที่ไม่ดีและไม่ถูกต้อง เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ จึง เป็น
เหตุผลที่ทำให้นักเรียนหญิงมีทัศนคติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ดีกว่านักเรียนชาย

2.3 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ระหว่าง
นักเรียนชายในโรงเรียนชาย กับนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษาพบว่า ไม่แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งอาจเนื่องจาก โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์นี้มักจะถูกเปิดเผย
หรือเรียนรู้และรับรู้กัน เฉพาะในหมู่เพื่อน โดยเฉพาะในหมู่ผู้ชาย และไม่ค่อยมีการปิดบังกัน
เพราะ เห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับวัยรุ่นเพศชาย จึงมีการพูดคุยหรือปรึกษาหารือในเรื่องนี้
อยู่เสมอ จึงอาจทำให้ได้รับการถ่ายทอดทัศนคติแก่กันและกัน จากข้อมูลทั่วไปพบว่านักเรียน
ชายส่วนใหญ่เคยรู้จักกับบุคคลที่เคย เป็นโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ ดังผลการวิจัยของสมชาย
ลักษณะบุรุษ (2527 : 107) พบว่า ปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกัน
ทางโรคคือ การมีเพื่อนสนิทชอบเที่ยวสถานเริงรมย์ ชอบดื่มสุรา จะเห็นได้ว่ากลุ่มเพื่อนมี
ความสัมพันธ์กับ เรื่องการถ่ายทอดทัศนคติ จากเหตุผลดังกล่าวจึงอาจทำให้นักเรียนชายใน
โรงเรียนชายกับนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษามีทัศนคติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์
ไม่แตกต่างกัน

2.4 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ระหว่าง
นักเรียนหญิงในโรงเรียนสตรีกับนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษา พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนหญิงไม่ว่าที่อยู่ในโรงเรียนสตรีหรือ
โรงเรียนสหศึกษาต่างก็อยู่ในสังคมที่มีค่านิยม วัฒนธรรม ชนบธรรมเนียมประเพณีไทย โดย
เฉพาะการอบรมเลี้ยงดูในเรื่อง เพศที่ค่อนข้างเคร่งครัดแบบเดียวกัน ดังผลการวิจัยของ
มหากันต์ ชนะภัย (2528 : 62-69) พบว่า นักเรียนหญิงโรงเรียนสหศึกษา กับนักเรียนหญิง
โรงเรียนสตรี มีเจตคติทางเพศไม่แตกต่างกัน จากข้อมูลทั่วไปพบว่า นักเรียนหญิงส่วนใหญ่
อาศัยอยู่กับบิดามารดา สิ่งแวดล้อมเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อทัศนคติ ดังที่ สุชา จันทน์เอม และ
สุรางค์ จันทน์เอม (2517 : 98) กล่าวถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อเจตคติคือ บิดา
มารดา วัฒนธรรมภายในสังคม ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนหญิงในโรงเรียนสตรีกับ
นักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษามีทัศนคติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ในการเรียนการสอน เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ครูควรสอนให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรจะเน้นสอนในหัวข้อโรคซิฟิลิส หนองใน และโรคเอดส์ให้มากขึ้น เนื่องจากนักเรียนคิดเป็นจำนวนร้อยละ 47.25 มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหัวข้อต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว

2. ถึงแม้ว่าทัศนคติของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จะอยู่ในระดับดี ก็ควรได้มีการส่งเสริมและปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะทัศนคติในเรื่องการติดต่อการแพร่กระจายของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเน้นในเรื่องโรคเอดส์ เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติในเรื่องเหล่านี้อยู่ในระดับพอใช้

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนของครูควรได้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลาย ๆ รูปแบบ เพื่อเป็นการส่งเสริม เพิ่มพูนความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ให้กับนักเรียน สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะจัดขึ้นนั้น นอกจากครูผู้สอนจัดให้มีการเรียนการสอนในช่วงเวลาเรียนตามปกติแล้ว ครูผู้สอนอาจจะจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทัศนคติเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ 9 กิจกรรม ดังต่อไปนี้

1. การเชิญวิทยากรพิเศษมาบรรยายเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ให้กับนักเรียน เช่น วิทยากรจากกองควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข หรือวิทยากรจากกองควบคุมกามโรค บางรัก เป็นต้น

2. จัดหาอุปกรณ์ สื่อการสอนใหม่ ๆ มาใช้ในการเรียนการสอน เช่น สไลด์ วีดีโอ ภาพยนตร์ แผ่นภาพเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

3. จัดหาหนังสือ นิตยสารหรือวารสารทางการแพทย์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศศึกษา และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เข้าห้องสมุด เพื่อให้นักเรียนได้ติดตามข่าวสารและวิทยาการใหม่ ๆ

4. จัดรายการให้ความรู้ เรื่อง เพศศึกษาและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ตามสาย เป็นระยะ ๆ สม่่าเสมอ ให้นักเรียนได้ฟัง เป็นประจำ แล้วแต่ช่วงเวลาใดก็ตามที่สามารถจัดให้ได้ในแต่ละวันหรือแต่ละสัปดาห์
5. จัดให้มีการโต้วาทีในญัตติต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น ญัตติ "กันไว้ดีกว่าแก้" หรือญัตติ "เพศศึกษาเป็นดาบสองคม" โดยเชิญครู นักจิตวิทยา นายแพทย์ นักวิชาการ และผู้ปกครองร่วมเป็นคณะกรรมการในการตัดสิน
6. จัดการแข่งขันตอบปัญหา เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
7. จัดบริการแนะแนวเกี่ยวกับ เรื่อง เพศศึกษาและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ให้กับนักเรียน
8. จัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง เกี่ยวกับ เรื่อง เพศศึกษาและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ให้กับบิดามารดา ผู้ปกครองและครูของนักเรียน กิจกรรมนี้อาจจัดในรูปของการเชิญวิทยากรพิเศษที่มีความรู้ความชำนาญและมีประสบการณ์การทำงานเกี่ยวกับพฤติกรรมของ เด็ก หรือเกี่ยวกับพัฒนาการทางเพศและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อาจจะเป็นวิทยากรทางด้านจิตวิทยา นายแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ นักวิชาการ และครู เพื่อให้บิดามารดา ผู้ปกครองและครูได้ทราบถึงข้อมูลความรู้ แนวทางในการอบรมเลี้ยงดู และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน หรือ เป็นปัญหาสังคม กิจกรรมนี้อาจจัดขึ้นในวันประชุมผู้ปกครองหรือวันปฐมนิเทศ
9. จัดนิทรรศการ เรื่อง เพศศึกษาและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในโรงเรียน โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนและประชาชนผู้สนใจทั่วไป เข้าชม อาจจัด เป็นวันวิชาการ สัปดาห์ส่งเสริมความรู้หรือสัปดาห์รณรงค์โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เพื่อ เป็นการให้ความรู้แก่ประชาชนในชุมชนนั้น ๆ
10. จัดโปรแกรมเพศศึกษาในโรงเรียน โดยจัดสิ่งแวดล้อม การบริการ และการเรียนการสอนให้เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาในเรื่องเพศของนักเรียน กิจกรรมที่จัด เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการปรับตัวของนักเรียนหญิง และนักเรียนชาย เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีการทำงาน

ร่วมกัน เช่น การจัดงานสังสรรค์ หรือบริการตรวจสุขภาพแก่นักเรียน เช่น การตรวจร่างกาย การตรวจปัสสาวะ การตรวจเลือด เป็นต้น

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากวารสารหรือนิตยสารทั่วไป รายการโทรทัศน์และจากเพื่อน ดังนั้น เพื่อเป็นการส่งเสริมความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม บิดามารดา ผู้ปกครอง และครูควรให้ความใกล้ชิด และการเอาใจใส่ต่อการให้คำแนะนำแก่นักเรียนในการเลือกอ่าน ศึกษาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากแหล่งข่าวสารที่ถูกต้องและเหมาะสม พร้อมทั้งให้คำแนะนำ ปรึกษาและควบคุมดูแล การคบเพื่อนของนักเรียนด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาและเปรียบเทียบความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาค เพื่อนำข้อมูลมาใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอน
2. ศึกษาและเปรียบเทียบความรู้ และทัศนคติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ของครูผู้สอนเกี่ยวกับเพศศึกษาและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ตามตัวแปรเพศ เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงคุณภาพการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน
3. ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อจะได้ทราบว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่